

stemmelser omændrede, og saa forekommer det mig, at, hvis man virkelig ønsker at naae det Formaal, som er tilfigtet med Lovforslaget, saa bør samtidig Politiets Organisation tages med under Overveielse. Naar man, som sagt, stiller Politimesteren saaledes, at han kan offere tilstrækkelig Tid til den rene Politivirksomhed, naar man stiller et dygtigt, paalideligt og aarvaagent Politipersonale ved hans Side til Hjælp omkring i Landjurisdiktionerne, naar man ansetter dygtige Politimestre, belønner den Dygtige og Midkjære og afskediger eller fjerner den, som viser sig ligegyldig eller efterladen, saa tror jeg, at man vil opnaa langt Mere end ved alle disse forskellige Bestemmelser, som — man overveie dem nok saa omhyggelig — dog ikke ville kunne udøve den rette Virkning, medmindre der er de tilstrækkelige Kræfter til at bringe dem til Udførelse. Min høitærede Sidemand (Zuel) udtalte ved denne Sags tidligere Behandling — og det Samme er blevet fremhævet af den høitærede Justitsminister — at den Usikkerhed, der var paa Landet paa mange Steder for en Del som Følge af, at Politiet ikke var istand til at udføre det tilstrækkelige Tilfyn, tidt faldt særlig stærkt paa de mindre Eiendomme, hvor som oftest de mandlige Beboere vare borte og kun Fruentimmerne hjemme, saa at disse maatte finde sig i at søge at tilfredsstille de Forbringere, der bleve stillede af omstreifende Vagabonder. Saaledes som min ærede Sidemand staar til dette Lovforslag, var det fuldkommen vel betænkt af ham at fremhæve dette, idet det jo i vor Tid finder særlig Anklang, naar man bringer Forslag frem, sigtende til at tage de Smaa i Beskyttelse; men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at Ulemperne af Vagabondage, navnlig paa de Steder, hvor der fra Politiets Side føres et mindre skarpt Tilfyn med de Omvandrende, føles lige saa stærkt paa de større Eiendomme som paa de mindre. Det træffer sig til visse Læder af Næret meget ofte, at den mandlige Befolkning paa saadanne Gaarde er reduceret til en enkelt Person, og selv om der er tilstrækkelig fysisk Styrke tilstede for at stille sig af med disse Omløbere, saa sker dette alligevel ikke altid. Man finder sig snarere i at lade sig brandfatte, end man udsætter sig for disse Personers Hevn, som ikke altid behøver at vise sig som Forsøg paa at afbrænde Bygninger, men kan indskrænke sig til anden Molest, som kan være lige saa ubehagelig, f. Ex. Udelæggelse af Plantinger, Indhegninger og andet Sligt. Der trænges saaledes ganske vist til Foranstaltninger, hvorigennem der kan føres et strengt og skarpt Tilfyn med Omløbere; men jeg gjentager, hvad jeg tidligere har udtalt idag, at jeg tror, at Hjælpen skal navnlig søges i et kraftigt og virksomt Politii.

Formanden: Hvis jeg ikke hørte feil, yttrede det ærede Medlem, at han vilde stemme

for Ændringsforslaget under Nr. 13 i Forventning om, at Forslaget under Nr. 14 maatte blive vedtaget. Det ærede Medlem maa da have overset, hvad jeg ved Forhandlingens Begyndelse igaar gjorde opmærksom paa, at Forslaget under Nr. 14 efter Forslagsstillernes Ønske foreligger som Ændringsforslag til Forslaget under Nr. 13, saa at det altsaa kommer til Afstemning forinden dette. Søvrigt opnaas derved kun en større Betryggelse for den Stilling, som det ærede Medlem, hvis jeg forstod hans Foredrag ret, vil indtage, og jeg nævner det kun, for at der ikke skal komme nogen Usikkerhed eller Misforstaaelse frem i Forhandlingen om disse Forslag.

Jessen: Der synes efterhaanden fra alle Sider at blive Enighed om, at i vore Dage behøves der et skarpt og dygtigt Polititilfyn, idet Nydelsessygen og det almindelige Kapløb om at faae Kommerne fulde uden at arbejde synderlig gjør det nødvendigt, at der træffes kraftige Foranstaltninger for at hæmme de Udværter og Bølde paa Samfundet, der komme frem, Udværter, der ikke kunne kureres ved Dmslag, men som der maa en skarp Kniv til for at faae fjernede. Jeg vil derfor for mit Vedkommende anse det for det Allervigtigste ved Overveielser af denne Sag og Afstemningen derover at tage Hensyn til det Spørgsmaal, hvorvidt det ved noget af de stillede Ændringsforslag til § 15 opnaas, at Polititilfynet bliver mere effektivt, bliver strappere og virksommere, end det hidtil har været. I den Henseende har jeg nogen Tvivl. Jeg er ikke ganske vis paa, at der vil opnaas nogen stor Forbedring i den nuværende Tilstand, hvad enten man vedtager det ene eller det andet af de stillede Ændringsforslag, og jeg er efter nøie Overveielse af Alt, hvad der er foregaaet under denne Sags Behandling, meget tilbøjelig til at tro, at det vilde være rigtigt nu at stemme paa den Maade, som den sidste ærede Taler nævnte. Det staar ikke saa klart for mig, at der opnaas noget egentlig stort Gode for Politiets Kontrol gennem disse Arbeidsbøger. Jeg anser det i ethvert Fald for en Institution, der er af større Betydning for de Vedkommende, som forsyne sig med disse Bøger, end for Politiet; jeg har endog den Tro, at mangfoldige af dem, der forsyne sig med Arbeidsbog, ville betragte denne som et vist Skikkeligheidsstempel, de derved have faaet paa sig, og som et Pantser mod Politiets Mistænkelighed. En Person, som bliver kaldt ind for Politimesteren, og som af denne mistænkes for at ernære sig paa den sædoanlige Maade, nemlig ved at spekulere i Folks Dumhed eller Godtroenhed, vil strax sige: „Det er uimeligt, at Politiet tager fat paa mig; her er min Arbeidsbog; vil De se, jeg er et skikkelig Mennefte“. Disse Arbeidsbøger have derfor neppe nogen stor Betydning lige overfor en virkelig raff Tægenfat paa de Personer, som